

tænderklaprende ved Siden af Sengen i sin Natdragt og bad om hun ikke maatte komme lidt ned hos hende. Hun kunde slet ikke sove, sagde hun. Døren til hendes Kammer stod aaben, og derinde brændte Lyset paa Natbordet med en lang Tande.

»Hvad er der, Barn? Er du syg?«

Jytte krøb ned til Moderen og lagde sig tæt ind til hende som et Barn, der er blevet bange i Mørke. Hendes Hænder og Fødder var som Is, og der gik Jag paa Jag igennem hende som Febergys.

»Fortæl mig nu, hvad der er i Vejen,« sagde Fru Bertha, da hun havde dækket godt til omkring hende. »Har du drømt noget stygt?«

»Jeg siger dig jo, jeg har slet ikke sovet.«

»Hvad er der da? Du gør mig forskrækket.«

»Jeg kan ikke sige det, Mor! Det er altfor forfærdeligt!« brast det ud af hende og hun gemte sit Ansigt ved Moderens Bryst.

»Prøv nu paa at samle dig lidt. Er det noget med Torben Dihmer?«

»Ja.«

»Har han friet til dig?«

»Ja.«

»Og hvad har du saa svaret ham?«

»Aa, jeg veed ikke. Men du maa sige det til ham, Mor, at jeg ikke kan holde saa meget af